

Глава X

В мра свината се зачуват първите проточени викове на кощните стражи. По площадките на крепостните бойници ~~жжжжжж~~ ^{трепват} парите огънове. Влакнестият ветрец охлажда горещото чело на сухия, строгия мъж, който се разхожда бавно и отмерено в градините на летния си дом край Иетра. Всеки най-дребнен шум го кара да трепва, да се заслушва, да взира поглед в далечината. Бавно тече великата река. И оглася мислите на замисления мъж далече, далече към родната степ. От разрива с любимия брат тайна мъка гложди сърцето му като лъта божест. Не идеше вече никаква вест от север. А от всеки миг тръгваше да дойдат пратениците на императора с последен, решителен отговор.

Зачуват се отмерени заповеди. Далече глухо отеква спущането на подемния мост. Зачува се натъкването на конски копита по посланата с каменни плочи ~~жжжж~~ широка пътека. Такаъв конник препуска като луд, спира недалеч, хвърля водите в ръцете на притекъл се страх.

Гост, приятел, враг, пратеник? Чий посетител и с каква вест?

Изведнъж сухият, мургав мъж застава нина вцепенен.

Морният конник свалва остроуървения си кожех шлем под който се подава низка къзгла кепе от бяла пълет. Три рури шитки се спущат край шията му когато се навежда и прегъва коляно. Той протяга към земята чело и две ръце:

- Поздрав и слава на хан ивигь Денгизих!

Синът на Атила трепва, сякаш още не въртеше на очите си. Глухо прозвуча радостният вик от стиснатото му гърло:

- Ирних!

Ликуващ и сърдечен отекна братският отговор:

- Денги!

Двамата правнуци на хан Руа крепко се прегърнаха с дълбоко възнеение. От деня, когато се бяха разделили с остри и сърдити укори, подир поратението в 466 година, те не се бяха виждали. Денгизих бе твърде горд за да се отмене от казачото, Ирних бе твърде ~~гърдих~~ покорен за да се